

DADZIS

1977

11

SATĪRAS
UN HUMORA
ŽURNĀLS.
IZHĀK
KOPŠ
1957. GADA
DIVAS REIZES
MĒNESI

© LKF CK izdevniecība,
«Dadzis», 1977.

Nr

— Redzi nu: nek
satikušies, nemaz nez
tu, ka abi raujamies
nā brigādē!

Mantu loterija

Ik reizi, kad Ilūkstē iebrauc necila, bet visiem labi pazīstama automašīna, pilsētā sākas jandālinis.

— Loterija ir klāt! — Ilūkstieši vēsti cits citam un spiežas tuvāk atbraucējiem. — Nu tik sāksies laimes spēle!

Un patiešām — tūlīt atskan pirmais gaviļu sauciens:

— Urā! Izvilku deķi! Pavisam jaunu, tiru un izgludinātu!

— Tavu neražul! — vinnētājam blakus kāds dūsmīgi nošāp. — Jau otru reizi pēc kārtas galīgi tukšā! Tā jau bez bīksēm var palikt!

— Negribu kabatlakatiņus! — skaļi un sirdīgi protestē kāda mamma. — Dodies man spilvendrānas, citādi sūdzēšos!

Te nu lasītājs droši vien iebildīs: «Ko melšat niekus! Mantu loterijas tādā veidā nenotiek! Tas ir kaut kāds balagāns!»

Pareizi! Par loteriju šo jandālinu sauc tikai paši Ilūkstieši. Un tas notiek vienīgi tad, kad Ilūkstē iebrauc necilā, bet visiem labi pazīstamā automašīna, kas ved veļu no Daugavpils pilsētas sadzīves pakalpojumu kombināta.

Diemžēl pārmet Ilūkstiešiem nesa- valdību diezin vai būtu taisnīgi. Iedomāsimies sevi viņu vietā!

Pieņemsim, ka jūs strādājat Ilūkstes bērnu dārzā. Nupat esat nodevis Daugavpils rajona sadzīves pakalpojumu kombināta pieņemšanas punktā netirus bērnu divlišus un saņēmis kviti, kurā rakstīts, ka veļa būs izmazgāta un izgludināta piecu dienu laikā.

Paiet piecas dienas, sešas, tad vesela nedēļa. Divlišu nav. Bērni sāk brēkt. Te nu gribot negribot jāsāk uztraukties, jāsāk zvaniņi.

— Mēs neesam vainīgi! — atbild rajona sadzīves pakalpojumu kombināta darbinieki. — Jūsu veļu mazgā pilsētas sadzīves pakalpojumu kombināts. Zvaniet uz turieni!...

Kad beidzot veļa, kaut arī ar noka- vēšanas, atceļojusi uz Ilūksti, jūs steigīgi tinat valā saipus, un ko jūs tajos atrodat? Divlišus? Nē, divļus un palagu strēmeles... Turklāt bieži vien ne visai tirus.

Pieņemsim, ka jūs strādājat Ilūkstes viesnīcā. Nupat esat nodevis Daugavpils rajona sadzīves pakalpojumu kombināta pieņemšanas punktā netirus palagus un saņēmis kviti, kurā rakstīts, ka veļa būs izmazgāta un izgludināta piecu dienu laikā.

Paiet piecas dienas, sešas, tad vesela nedēļa, bet palagu nav! Viesnīcas iemītnieki sāk sūdzēties. Te nu gribot negribot jāsāk uztraukties. Jāsāk zvaniņi uz pieņemšanas punktu.

— Mēs neesam vainīgi! — atbild rajona sadzīves pakalpojumu kombināta darbinieki. — Lielo vairumu mūsu veļas mazgā pilsētas sadzīves pakalpojumu kombināts. Zvaniet uz turieni!...

Kad beidzot veļa, kaut arī nokavēšanas, atceļojusi uz Ilūksti, jūs steigīgi tinat valā saipus, un ko jūs tanīs atrodat? Palagus? Nē, divlišus... Turklāt bieži vien ne visai tirus.

Pieņemsim, ka jūs strādājat Ilūkstes slimnīcā. Ak, negribat? Uzreiz zvani- siet uz Daugavpils pilsētas sadzīves pakalpojumu kombinātu? Nu zvaniet! Jums tur noteikti jāpni atbildēs.

— Kritika pareiza! Darbu uzlabosim! Tas vairs neatkārtosies!

Taču ikreiz kad Ilūkste iebrauc necilā, visiem labi pazīstamā Daugavpils pilsētas sadzīves pakalpojumu kombināta veļas mazgātavas automašīna, pilsētā sākas šī dīvainā mantu loterija!

J. JAUNS

— LAIKS SĀKT DOMĀT PAR SIENU!
— NEPIESIEMIEN...

U. MEŽAVILKS

Jaunākais zinātnē un tehnikā

ĢENIJI VĒL IR

Lieli atklājumi rodas pa gadsimtiem reizi. Pagājušā gadsimta beigās, piemēram, tika izgudrots paņēmiens, kā sūknēt ūdeni ar elektrības palīdzību. Ideja bija tikpat vienkārša cik ģeniāla — pie sūkņa, ko darbināja ar roku, piemontēja elektromotoru, un problēma bija atrisināta.

Protams, cilvēka meklējošais prāts ar sa- sniegto nekad nav apmierinājies. Tāpēc ne- brīnīsimies, ka mūsu dienās ir sperts vēl viens solis lielo atklājumu laukā — izgudrotājiem palaimējies elektriskā sūkņa konstrukciju pilnveidot. Sūknim ir piemontēts rats, ar kura palīdzību var griezt motoru. Tātad cilvēks griež ratu, rats griež motoru, motors griež sūknī, un sūknis sūknē ūdeni.

Varam paskaidrot, ka laimīgā doma par sūkņa konstrukcijas pilnveidošanu radusies pateicoties sūknim «Kama» un ogļu sukām. Jo, redzat, lai augšminētais sūknis darbotos, ir nepieciešamas augšminētās sukas. Bet ja sukas nekur nevar iegādāties, sūknis ir vai nu jāmet ārā, vai jāpārkonstruē darbināšanai ar roku.

Nemot vērā, ka mūsu republikā «Kamu» ir desmitiem tūkstošu, var nešaubit, ka sūkņa konstrukcijas uzlabošana kļūs masveidīga.

Lūk, kā mazs nieciņš dažreiz var būt par iemeslu liela atklājumam!

DEFINICIJU JUCEKLIS

Interesants eksperiments pēdējā laikā veikts terminoloģijas laukā. Zinātnieki mēģināja no- skaidrot, cik precīzi mēs izprotam dažu vār- du jēgu. Simt vīriešiem un simt sievietēm viņi jautāja, ko nozīmē vārds «bīksturi». At- bilde bija pilnīgi pareiza: «Ierīce, kas no- vērs bīksu tuvināšanos gridai.» Turpreti uz jautājumu, ko nozīmē vārds «zekturi», atbil- des dalījās. Visi vīrieši atbildēja apmēram to pašu, ko iepriekšējā jautājumā. Toties sie- vietes atbildēja pavisam ko citu: «Ierīce, kas sabojā garastāvokli.»

Kad zinātnieki painteresējās tuvāk, kāpēc sievietēm ir tik aplams priekšstats par zeķ- turim, sievietes stipri sadusmojās un ieteica, lai zinātnieki paši pamēģina nēsāt sieviešu zeķturus un zeķes.

Zinātnes vārdā tas arī tika izdarīts, un pēc pāris dienām viss bija skaidrs. Zinātnieki kon- statēja, ka rūpnīcas «Ausma» ražotās zeķturu plastmasas sprādzītes ir neizturīgas un viegli lūst. Pēc lūšanas zeķes nekavējoties nobrūk, un zeķu valkātāja nonāk neveiklā situācijā.

Sakarā ar to zinātnieki ierosinājuši termino- loģijas komisijai vārdu «zeķturi» turpmāk aiz- stāt ar vārdu «zeķneturi».

NETURĒT SVECI ZEM PCRA!

Kā zināms, viskarstāk klimatologi šodien strīdas par to, vai nākotnē mūsu planēta kļūs siltāka vai aukstāka, sausāka vai mitrāka. Un, jo vairāk zinātnieki šo problēmu pēta, jo situācija kļūst sarežģītāka. Tiklīdz viena zi- nātnieku grupa kaut ko pierāda, citi to ne- kavējoties apgāž.

Tāpēc skeptiķi sākuši šaubīties, vai klīma- ta izmaiņas vispār būs iespējams prognozēt. Citi uzskata, ka vispirms zinātniekiem jālauj kārtīgi izstrīdēties un tikai pēc tam radīsies zināma skaidrība.

Esam pilnvaroti paziņot, ka zinātnieku strī- diem vairs nav nozīmes, jo minētā problēma jau atrisināta. Jā, šodien ir absolūti skaidri zināms, ka mūsu planētas klimats kļūs ne- iedomājami sauss un lietus vairs nelīs ne pilītes.

Šo atklājumu veikusi vieglās rūpniecības speciālisti. Kā mēs to zinām? Ļoti vienkārši — viņi vairs neražo vienkāršus darba lietuesmē- telus!

Diemžēl lietus par speciālistu atklājumu nav informēts un joprojām turpina līt.

Tas lieku reizi pierāda, ka lielus atklāju- mus nevajag turēt noslēpumā.

A. ISAIS,
zinātņu kandidāts

GRAFIKS

Pirmoreiz Plīte sievieti halta ja cepurītē pamanīja tikai tāpēc, ka viņa ielas drūzmā pazibēja uz jauna «Žigula» fona un aizsedza Plītem eleganto mašīnu.

Pēc kādas stundas viņš ievēroja šo sievieti aizejam gar kantora logu. Bet līdz darba dienas beigām sieviete aizgāja gar logu vēl divas reizes.

Otrajā dienā Plīte pamanīja sievieti jau pa gabalu.

— Interesanti, — viņš nodomāja, atlika sāpus krustvārdu mīklu, paskatījās pulkstenī, paņēma lielu, baltu papīra lapu un atzīmēja tajā pirmo punktu.

Sieviete nāca un gāja dažādos laikos ar dažādiem intervāliem, tomēr grafikā, ko Plīte katru dienu rūpīgi zīmēja ar krāsainiem zīmuliem, sāka parādīties zināmas likumsakarības.

— Interesanti, — Plīte nomurmināja, kad dienu atkal pamanījis sievieti baltajā cepurītē uz «Žigula» fona, un ieviesa savā grafika jaunu komponentu, ko nosauca par «Q». Tad kērās pie

atskaites, kuru priekšnieks rit teicās nest uz pārvaldi.

Pēcpusdienā, kad Plīte bija kārtējo reizi «aizgājis uz objektu», priekšnieks pienāca pie viņa rakstāmgalda, paņēma atskaiti un pats, nobeidzis aprēķinus, ielika dokumentu vākos arī Plītes vairāku nedēļu valasprieku.

Pārvaldē grafiku ļoti slavēja. Lūk, te nu skaidri redzams, cik nopietni N. kantori analizējuši darba rezultātus! Visiem pārējiem kantoriem ieteica turpmāk atskaitē pievienot tieši tādus krāsainus grafikus.

Tā kā nevienam nebija ne mazākās jēgas, kā īsti tik sarežģīts grafiks taisāms un kas slēpjas aiz daudziem šifrētajiem apzīmējumiem, citu kantoru pārstāvji devās pieredzes apmaiņā pie Plītes. Viņi ienāca N. kantori tieši tānī brīdī, kad Plīte ar sarkanu zīmuli jaunajā grafikā ievilkā pirmo aplīti, jo vecais grafiks nez kur bija pazudis, bet sieviete baltajā cepurītē atkal gāja garām pa ielu.

KATRINA BOZIS

ZIEDU SIMFONIJA

Manam draugam Rudbeku Voldemāram piemīt apskauzama spēja sameklēt retus priekšmetus, kas lieliski iekļaujas viņa apdzīvojamās platības interjerā. Ik reizi, kad iegriežos viņa dzīvoklī (33 kvadrātmetri, griestu augstums 3,6 metri), Voldis palepojas ar kaut ko jaunu: nesen iegādātu gandrīz istu vecjapāņu statueti, Šveices pulksteni, par kura darba spējām ik pēc pusstundas atgādina čerkstoša dzeguze, klausu laiku spriguli, kas darītu godu jebkuram novadpētniecības muzejam. Rudbekim sagādā milzīgu prieku mūsu, tas ir, viņa draugu, pārsteigums, kad apbrīnojam kārtējo guvumu.

Šodien saskrējās ar Voldi pie pašām viņa mājas durvīm. Viņš satvēra mani aiz pogas un vairs nelaida valā.

— Ienāc, ienāc, — viņš vedināja. — Es tev nodemonstrēšu vienu kolosālu mantīgu! Pagājušajā svētdienā pavisam lēti dabūju Pagališķu gadatīrīgu. Kaut kas ekstrā, es tev sakū!

Voldis nepacietīgi raustīja mani aiz piedurknes un gandrīz ar varu ievilkā savos apartamentos.

Kopš pagājušās reizes Rudbekas istabas iekārtojums papildinājies ar manekenu, ietērtu gadsimta sākuma kungu uzvalkā, un radioaparātu. Es apstājos pie radio (firma «Leibovic», 1933.

gada modelis) un sāku grozīt tā pogas.

— Ar to var uztvert tikai Rīgu, — Voldis paskaidroja. — Bet tas jau nav galvenais.

Skaudīgi nopūtos. Protams, nav galvenais. Citu raidstaciju uztveršanai kaktā pie sakņu pīnuma klubkrēsla stāv «Riga-stereo».

— Es teicu, tas nav galvenais, — Voldis ietiepīgi turpināja un stūma mani pie kamīna, kur aiz lauku skapja (Anno 1845) iekārtots tāds kā atpūtas stūritis. Uz kamīna malas stāvēja gluži jauns svečturis.

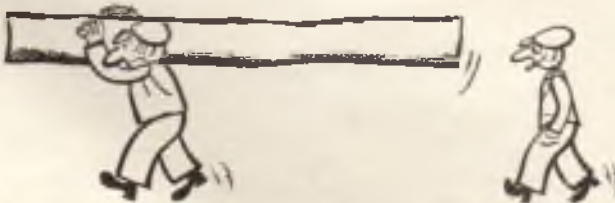
Rudbekis aizdedzināja sveci un atkāpās soli atpakaļ.

— Nu, ko tu par šito teiksi? Svečturis kā jau svečturis — ar zaļmelnu glāzuru pārklāts māla ķēms, kurā trīs padziļinājumi sveču ievietošanai. Kaut kāda kleķera darbs. Tā arī Voldemāram pateicu.

— Profāns! — viņš aizsvilās, tad atmēta ar roku un gaviļu pilnā balsī nodeklamēja: — Bet aromāts! Vai nejutī, kāda debskīga gaisotne izplatās telpā? Pavasara ziedu simfonijā! Sveces taču sasmaržinātas ar isto franču «Šanelu». Imports! Nu, vai nav klase?

Klasei jābūt. Bet ko lai dara, man tieši šodien piemetušās iesnas!

Z. DONIS

I. MELGAILIS

— VIŅU INTERESĒ TIKAI DARBĪBAS PRINCIPS.

D. BREIKSS

Algas diena

Taksometrs krustojumā tik strauji pagriezās, ka Arturs uzvēlās blakussēdētājam.

— Pardon! — Arturs nomurmināja un labu brīdi patika gulam blakussēdētāja klēpī. Tikai ar lielām pūlēm viņam beidzot izdevās apsēsties. Mazliet samulsis, Arturs paskatījās pa logu. Sāpēja galva. Kad viņš atcerējās, ka dzēris stiprinātos vīnus, sāpes kļuva lielākas.

— Tā ir inde! Stiprinātie vīni ir pēdējais dranķis, — Arturs, it kā taisnodamies, teica blakussēdētājam, kas nez kāpēc izrādījās simpātisks sievišķis.

Sievišķā būtne mīli pasmaidīja. Arturs atbildēja ar to pašu, taču viņa smails vairāk atgādināja viebšanos pēc izdzertas glāzes.

Taksometrs pie luksofora sarkanās gaismas strauji nobremzēja, un Arturam likās, ka blakus šoferim sēdošais, kas gandrīz ar pieri ieskrēja loga stiklā, ir kaut kur redzēts.

— Sveiks, veco zēn! Man šķiet, es tevi pazīstu. Tas ir labi, ka tu brauc ar mani vienā taksometrā. Tūlīt mēs kaut ko ieprovēsim. Man mājās vēl ir pudele laba konjaka... Jā, starp citu, uz kurieni mēs braucam?

Pazīstamais pakratīja ar pirkstu.

— Sēdi taisni, Artur, tūlīt būsim klāt!

Arturs neko nesaprata. Kādā pagriezienā viņš vēlreiz iekrita klēpī blakussēdētājam un pēc brīža vaicāja pazīstamajam vīrietim:

— Velna mīlīt! Kas ir šī burvīgā dāma, kura sēž man blakus?

— Tava līgava, — pazīstamais piemiedza aci.

Arturs nedaudz atliecās, lai vērīgāk apskatītu jauko būtni.

— Tā, kuru tu uzlūko pašreiz, ir tava vedējmāte, mana sieva. Līgava sēž tev blakus otrā pusē.

— Pardon! — Arturs gribēja aplūkot otru blakussēdētāju, taču nekādi nevarēja tik tālu pagriezt kaklu, traucēja iestīvinātā apkaklīte. Turklāt viņš laikam sēdēja, nedaudz sagriezies uz vienu pusi.

Pēkšņi taksometrs apstājās. Visi izkāpa. Arturs jutās ļoti noguris un pazinoja, ka palikšot tepat taksometrā. Lai iztiekot bez viņa.

Taču burvīgās būtnes smaids bija tik aicinošs, ka Arturs izkāpa no mašīnas, un kāds paņēma viņu pie rokas. Jaukā būtne tā nebija. Viņa gāja pa priekšu, piekērusies tipam, kuru Arturs pazina. Tips pagrieza galvu, pasmaidīja, piemiedza aci un parādīja ar īkšķi uz augšu.

«Velna mīlīt! Arturs atkal nodomāja. «Es viņam tūlīt nometīšu pie kājām savu cimdu!»

Cimda nebija, un Arturs nomierinājās, kaut gan dūšu jo-projām šķebcināja izdzertais vīns.

Vestibilā iztukšoja pudeli šampanieša, nepatīkamā garša pazuda un uzlabojās oma. Arturs pameta ar aci skaistajai dāmai, bet viņa to neredzēja. Kopā ar savu pavadoni viņa iegāja zālē, Arturs sekoja. Viņam šeit patika. Bija silti un mājīgi. Kaut kur spēlēja mūzika. Viņam priekšā aiz galda nostājās kāda sieviete un patīkamā balsī sāka runāt.

«Seit varētu tīri labi izgulēties,» Arturs nodomāja, tad nožāvājās, gribēja izstiepties, bet viņu kāds noturēja pie rokas. Viņš pagrieza galvu un ieraudzīja sev blakām sievieti līgavas plīvurā.

— Artur, vai jūs esat ar mīru ņemt sev par sievu Vinetu? — pēkšņi nez kāda sakarībā vaicāja sieviete aiz galda.

— Jūs sauc Vineta? Priecājos iepazīties. — Arturs sniedza roku sievietei ar līgavas plīvuru

galvā. — Man tā vien šķiet, kaut kur jau esmu jūs redzējis. Ja nav iebildumu, varu piedāvāt vienu konjaciņu. Man bārā palikusi puspudele...

Sieviete nedaudz pietvika, kļoti labi saderējās ar viņas lūpu krāsu. Diemžēl Arturam šī krāsa nepatika. Tā viņam atgādināja stiprināto vīnu. Cita lieta lūpu krāsa, ko lietoja jaukā būtnē, kurai viņš taksometrā bija iekritis klēpī... Šai brīdī Arturs par visu vairāk gribēja jauko būtni atkal ieraudzīt. Tāpat jau viņa stāvēja! Kāpēc Arturs bija iedomājies, ka jmeklē kaut kur zāles stūros? Kāpēc viņa tik savāda? Būtu vērts Arturā apjukušu skatienā Gluži bāla. Tas nemaz neharmonēja ar viņas lūpu krāsu.

«Nē, arī viņā nekā nav, ve es kāpu ārā no taksometra,» Arturs secināja. Šai brīdī viņš atcerējās mājās bārā esošo pu-pudeli.

— Pardon! — Arturs visie laipni paklanījās un devās uz i-eju. Taksometrs gaidīja. Viņš iekāpa un aizbrauca.

— Kas to varēja paredzēt, ka viņš tā pietempsies! — teica sievietei, kurai Arturs vairākas rezes bija ievēlies klēpī.

— Acimredzot algas dienā viņš savas kāzas rīkot nevar, — piebilda vīrietis, kuru Arturs bija pazinis.

A. RIJKURI

E. KUNG:

— Kas grib ceļazīmi uz sanatoriju?
Gaisa peldes, zemūdens masāža, dūņu vannas,
Neviena ēdienu reize nav bez
debesmannas! —

Sen laiks bija pārstēt sāpi krustos —
Nu jau tik tikko kustos!
Cik ilgi sakostiem zobiem kaukšu? —
Piecdesmit procentu atlaide.
Braukšu!

Un tā nu es esmu jau klāt.
Dieva zīmes!
Tā vieta, kas man uz ceļazīmes,
Vēl tikai top!

Knapi durvis rodu
Un mālderiem labāļu dodu...

— Vai slimnieks? ...
Otrajā stāvā, — man
saka,

— Tur Galvenais sēž. —
Nu pēc traka!
Kur tad te vannas, kur debesmannas?
Sāk pēdas svīlīt kā uz karstas pannas.
Bet Galvenais saka:

— Sēdieties!
Neuztraucieties! Notormējieties!
Notormējos. Septītā stāvā.
Zemākā nevar. Nepiedāvā.
Tur grīdas vēl neesot krāsotas.
— Nebīstieties!

Būsiēt kā septītās debesīs!
Lūts gan vēl nedarbojas.
Bet nekas, —
Kāpjot pa trepēm, sirds trenējas.
Krānā nav pagaidām ūdens.

— Bet būs.
Un elektrību jau taisa.
Ja nepagūs,
Tā teikt, šodien, tad rīt jau — uz galvošanu!
Man kļūst arvien siltāk, es manu.
Prasu: un kā ar to ārstēšanu?
— Mums vannu vēl pagaidām nav.
Bet būs.

Nav svestas dūņas.
Ja nepagūs
Rīt atvest, tad atvedīs noteikti parīt.
Un dušas vēl nestrādā.
Neko nevar darīt.
Sanatorija jauna. (Tikko pēc remonta kapitālā.)
Bet svaigs gaiss, pastaigas, mīers un tā tālāk
Jums noteikti nāks par labu...

Es, būdams lēnprātīgu dabu,
Kāpju septītā stāvā, domāju domas vienas:
— Gan jau...
Cik tad nu...
24 dienas.

A. MUKĀNS

A. MUKĀNS

SAVS KAKTĪS, SAVS STORĪTIS...

G. VINDEDZIS

Ir tādi vārdi, kuru nozīme ievērojami mainās atkarībā no izrunāšanas veida un noskaņas. Šoreiz pievērsīsimies vārdam «zieds».

Kad LPSR Dārzkopības un biškopības biedrības Rīgas rajona nodaļa pirms vairākiem gadiem nolēma Saulkrastos uzbūvēt ziedu paviljonu, visi šo nodomu atbalstīja un saprata tā, kā tas jāsaprot. Rajona izpildkomiteja piešķīra apbūves gabalu Ēlīna ielā 12, saulkrastieši un viņu viesi priecējās par iespēju nākotnē iegādāties ziedus jaunā, skaistā paviljonā.

Tācu izrādījās, ka ar gruntsgabalu, naud un labu gribu vien ir par maz. Bija vajadzīgs projekts. Bija vajadzīgi celtnieki.

Bet celtnieki, kā zināms, ir ļoti aizņemti cilvēki.

— Ko nevaram, to nevaram. Mūsu taciņa nav ziediem kaisīta! Lūdzu, lieciet mums mieru!

Tad celtniekus uzaicināja uz pārrunām Rīgas rajona izpildkomitejā. Un runāja ar viņiem ne jau caur pukēm. Pēc tam celtnieku viedoklis mainījās.

— Labi, esam gatavi šim mērķim ziedot savus spēkus un pūles! — viņi svinīgi apsolīja un 1975. gada 4. novembrī noslēdza līgumu. Saulkrastu ziedu paviljona būve kopš šīs dienas pārgāja Rīgas rajona Remonta un celtniecības kantora Saulkrastu iecirkņa brīgādes rokās.

Zinātāji stāsta, ka meistari kā ziediņi brīžam uzdziedējuši jaunceltne, brīžam atkal noziedējuši, pat lāgā neiesildījušies. Tāpēc arī līgumā paredzētais termiņš — 1975. gada 31. decembris — aizburbulēja garām kā strautiņš pa ziedošu plāviņu.

Neko darīt, 1976. gadā nācās slēgt jaunu līgumu. Tas stājās spēkā 14. aprīlī, un celtnieki apņēmās nodot paviljonu ekspluatācijā tā pašā gada trešajā ceturksnī.

— Nav ko brēkt, — viņi mierināja pasūtītājus. — Rudens pūķis tad vēl būs pilnziedā...

Tomēr arī šajā termiņā jaunceltne neslīga ziedos, bet mirka rudens lietavās. Toties meistari, kad te ieradās spītējot dabai, reizi pa reizei dzīvespriecīgi uzrāva:

— Ziedēja rozes, ziedēja nelķes, ziedēja neaizmirstules...

Ziedēja gan, tikai tās jau bija apsarmojušas leduspūķes uz paviljona piemirkušajiem mūriem. Un 1977. gada 20. martā, nekā nepadarīsi, bija jāslēdz vēl viens līgums, lai dotu celtniekiem iespēju apgūt neizlietotos vienpadsmit tūkstošus un četrus simtus rubļu. Tagad par termiņu tika izraudzīts šā gada otrais ceturksnis.

— Ko šie vaimanā? — meistari brīnījās. — Saņems paviljonu pašā ziedu laicīnā!

Esam kļuvuši par lieciniekiem tam, ka arī šajā laikā Saulkrastu ziedu paviljona jaunbūvē nav pacelts krāšņiem ziediem rotātais spāru vainags. Tieši otrādi! Dienas gaismu ieraudzījuši akti, kuros bez jebkādiem izpūkojumiem uzskaitīti Saulkrastu iecirkņa brīgādes vadītāja Liepiņa un viņa meistarbrāķa ziedi: pagrabs mirst ūdenī, griesti pūst, jumts laiž cauri ūdeni un nav paveikts tas, tas un tas... Tagad, lai glābtu kas glābjams, daudz kas jāārda nost. Lidz ar to arī celtnieku interese par objekta pabeigšanu ir saplākusi. Viņi gan sevi vēl mierina:

— Ē, ko tur uztraukties, tāds zieds vien ir... Ja jau tie dārzkopji veikalū tik dikt grib, lai splauj rokās un pabeidz paši, viņiem tācu laika diezgan...

Jā, tā tas ir. Dažu vārdu nozīme stipri mainās atkarībā no izrunāšanas veida un noskaņas. Un it īpaši tas sakāms par vārdu «zieds».

Tācu vienā jautājumā Liepiņam nevar pievienoties. Nu jau šis objekts nav vairs ne kāds parasts zieds. Tas Liepiņa meistariskā vadībā izvērties par vēja ziedu. Un vēja zieds, to zina ikviens, ir tāds zieds, kas augļus nenes...

I. MELGAILIS

— INTERESANTI, KURS NO TIEM ABIEM IR VIŅA PAŠA.

U. MEZAVILKS

— ZAĻĀ PATRUĻAI... ESAT PĀRĀK ZAĻI, LAI AIZRĀDĪTUI

E. RUSMANIS

Janka un viņa ēna

Pirmā pusgada beigās mūsu kolektīvs vienprātīgi nosprieda, ka Janka ir labākais darba darītājs. Un patiesi. Ja viņš apgalvo, ka ies uz objektu, viņš turp aiziet. Ja viņš runā pa tālruni, tad tikai un vienīgi par darbu. Un, ja viņš strādā, tad astoņas stundas pēc kārtas ar pusdienas pārtraukumu.

Atstāt šādu cilvēku bez ievēribas būtu grēks.

— Jankam jāpiešķir prēmija! — mēs sacījām.

— Un tā jāpasniedz klubā, — arodbiedrības līderis Pētersons mūs atbalstīja. — Uz skatuves. Lai visi redz, kāds ir mūsu kolektīva labākais loceklis.

Mēs piekritām, ka redzēt kolektīva labāko locekli uz skatuves, prožektoru gaismā, allaž ir liela bauda. Noteiktajā laikā mēs uznesām uz skatuves galdu, aplājām to ar tumšzilu drānu, un pēkšņi... Pēkšņi mūsu arodbiedrības līderis Pētersons sastinga.

— Kas... Kas tas ir?! — viņš vaicāja, raudzīdamies Jankam pie kājām. — Vai tev nav mazliet neērti?

Janka palūkojās turp, kurp raudzījās Pētersons, un paraustīja plecus.

— Tas man jau no mazotnes, — viņš sacīja. — No dzimšanas. Ja ir cilvēks, tad jābūt arī ēnai.

Taču Pētersonam Jankas ēna burtiski krita uz nerviem.

— Tūlīt pat izbeidz šito nejdzību! — viņš pavēlēja. — Pievāc savu ēnu, un lai es to vairs nekad neredzētu!

Janka vēlreiz palūkojās uz savu ēnu un noplātīja rokas.

— Es nevaru... — viņš atzinās. — Tas nav atkarīgs no manis. Ikviens normāls ķermenis met ēnu.

Pētersons strauji piesarka.

— Lai ķermeni dara, ko grib! — viņš paziņoja. — Tu neesi ķermenis, tu esi mūsu labākais darba darītājs un tāpēc nedrīksti mest nekādas ēnas. Būs taču pārstāvji no pārvaldes. Ko viņi nodomās, ieraudzījuši tev blakus tādu nepiedienīgu melnumu!

— Neko nenodomās, — Janka vieglprātīgi atbildēja. — Viņi paši arī nav bez savas ēnas.

Pētersonam sāka trīcēt rokas.

— Kad tu būsi pārstāvis, tad met ēnu, cik un kur vien gribi, bet pagaidām es tev aizliedzu! Apdomā, kā tas izskatīsies no malas! Tev taču jābūt skaidram, kristāldzīdram — bez neviena melnuma! Bet, šo tev, Mildiņ, kāzu priekš! Ēnal Melnumsl! Plekisl!

Janka izrādījās neganti stūrgalvīgs.

— Es nevaru iet uz ķīmisko līrītavu un lūgt, lai man notīra nost ēnu! — viņš sacīja. — Ja jums nepatīk mana ēna, nokasiet!

Taču Pētersons arī izrādījās stūrgalvīgs. Viņš pakastīja pakausi un lika atnest vēl vienu prožektoru. Tagad Janka meta jau divas ēnas. Pētersons nobālēja.

— Janka, vai tiešām tev nemaz nav sirds krūtīs? — viņš vaicāja. — Kur tu rāvi to otru?

— Vai es zinu? — Janka teica. — Daba ir daba...

— Mēs nedrīkstam gaidīt žēlastību no dabas! — Pētersons paziņoja un lika atnest vēl četras krāsainas prožektorus.

Sešu prožektoru gaismā Jankas ēnas kļuva bālākas, taču pavisam nenozuda. Pētersons izmisis aizvēra acis.

— Klau, Janka, tas jau vairs nav nopietni... — viņš nopūtās. — Vai tiešām tu nevari kaut mazliet pacensties?

Janka atmeta ar roku, nozuda un pēc laiciņa atgriezās. Viņam pakal krāvēji stiepa ķirurģisko bezēnu gaismekli. Kad to ieslēdza, Janka stāvēja skatuves vidū balts, šķīsts un pavisam bez ēnas. Ikviens varēja pieiet viņam klāt un pārliecināties, ka Janka tiešām ir vislabākais, jo viņam pat nav savas ēnas.

Diemžēl, kad Janka, sēnēmis prēmiju, devās prom no skatuves, viņa ēna stiepās garumā, līdz aizķēra pirmajā rindā sēdošā pārvaldes pārstāvja kreiso kāju. Pārstāvis neapzināti parāva kāju sāpūs.

Pētersons ievaidējās un devās atvainoties.

Pārstāvis viņam piedeva.

ZANIS EZĪTIS

KARTUPEĻI ATRADUŠIES

Nesen Stučkas rajona Seces padomju saimniecības laudis satrauca nepatīkama vēsts: Dalbes iecirknī pazuduši sēklas kartupeļi!

Ši ziņa nāca kā pērkona spēriens no skaidrām debesīm, jo visu rudeni, ziemu un pat vēl pavasara pusē galvenais agronoms Alfons Zelčs bija dūdojis kā balodis: «Sēklas kartupeļu mums pietiek, sēklas kartupeļu mums pietiek...»

Bet ieradās pārstāvji no Tautas kontroles komitejas, krājumus pārbaudīja, un pēkšņi izrādījās, ka sēklas kartupeļu nepietiek.

— Neticu! — galvenais agronoms protestēja. — Pēc maniem aprēķiniem, jābūt četri simti tonnām! Šo daudzumu es pats savām acīm redzēju! Tūlīt es tos pazudušos kartupeļus sameklēšu! — un sāka rakpāties sava galda atvilktnē.

— Lūdzu! — viņš pēc britiņa gavilējoši iesaucās un parādīja pārbaudītājiem papīru. — Te skaidri un gaiši rakstīts, ka krājumā ir 398 tonnas sēklas kartupeļu!

— Piedodiet, — revidenti iebilda, — stīrpās ir labi ja divi simti tonnu!

— Par stīrpām es neatbildu. Ja kartupeļi tur sapuvuši vai pazuduši, es neesmu vainīgs! Manā galda atvilktnē ir 398 tonnas! Un tas, lūk, ir svarīgākais!

Sim viedoklim, iespējams, varētu piekrist. Taču tikai taj gadījumā, ja galvenais agronoms mācētu kartupeļus tieši no papīra iestādīt zemē.

J. JODS

Jau izsenis pieņemts, ka sestdienas un svētdienas ir deju vakaru reizes.

«Sovakar tematisks sarīkojums!» — klubs aicina.

«Šā gada tadā un tadā datumā biedru tiesa Simansonam. Pēc Simansona tiesāšanas — dejas.» — kultūras nams atgādina.

Afīšas uzskatāmi liecina — kultūras darbinieki vairs nav vakarējie. Viņi zina, ka deju vakariem jābūt audzināšiem. Ja ne dabā tad vismaz kultūras namu un klubu plānos. Tāpēc uz klubu aicina labu cilvēku, un labais cilvēks lasa lekciju par mīlestību. Mīlestībai seko dejas. Uzaicina ārstu, un ārsts stāsta par alkohola uzburtām pēlītēm. Arī pēlītēm, dabiski, seko dejas.

Diemžēl kultūras namu un klubu apmeklētāji zina, kālab administrācijai nepieciešamas pelnes. Tāpēc dažbrīd lekcijas noklausās tikpat daudz apmeklētāju, cik mēdz stāvēt rindā pēc «I. Maija» ražotajām kurpēm.

«Mīlet es pratišu arī bez lekcijas,» ne viens vien jaunietis domā. «Bet par alkohola kaitīgumu es varbūt zinu no personiskās pieredzes vairāk par jebkuru ārstu. Un, ja tādi garlaicīgi pasākumi mani nespēj aizraut, es nāku tikai uz dejām, nevis uz ķeksišu vilksānu kultūras darbinieku plānos...»

Taču, lai varētu dejot, vispirms jāiekļūst kultūras namā. Bet pie ieejas ikvienu sagaida zeltā, sudraba un bronzā veidoti «Noteikumi deju vakaru apmeklētājiem». Tie ir kā slavenie desmit baušļi: «Tev būs... Tev nebūs...» Tev būs klausīt kultūras nama administrāciju kā savus miesīgus vecākus. Tev nebūs nākt uz deju vakariem dungrīnos zābakos, svīteros un iereibušām...

Kā zināms, par baušļu pārkāpšanu bija paredzēta visai pamatīga dieva dusmība. Par deju vakaru noteikumu pārkāpumiem nekāda īpaša dusmība nav gaidāma. Jo teorija ir teorija, bet prakse ir prakse. Var cīnīties ar dungrīnos tērptu jauniešiem, bet nevar cīnīties ar dungrīnos tērptiem muzikantiem. Muzicēšana taču nav nekāda atpūta, bet gan darbs! Tāpēc ikviens sevi cienījošs muzikāls nosplauzjas uz kultūras nama noteikumiem un no skatuves demonstrē gan maksimālistiski lāpītas un burzītas džinsu bikses, gan svīterus, gan zābakus. Šādās drēbēs varētu skaidīt maiku, nest ķieģeļus, remontēt automašīnu motorus vai veikt jebkuru citu sabiedrībai derīgu darbu. Apģērbam tas nekaitētu. Tas kaitē vienīgi deju kultūrai.

— Ahā, mēs nevaram, bet viņi drikst! — jaunieši lenc administrāciju. — Ar ko orķestris ir labāks par mums?

— Mēs neesam labāki, mēs esam savādāki! — orķestris kori atcērt. — Un, galu galā mēs te strādājam! Mēs raujamies melnās miesās! Vai melnās miesās var rauties uzvalkā un ar šlīpsi?

Un te kultūras darbinieki nevarīgi nolaiž rokas. Orķestrus tarifē, orķestriem apstiprina repertuārus, bet neviens līdz šim nav apstiprinājis mūziķu ārējo izskatu. Tas palicis uz pašu mūziķu sirdsapziņas.

Bet sirdsapziņas mēdz būt tikpat dažādas kā apģērbi. Vienam tā staigā tirā krekla ar kaklasaiti, otram — elļainos dungrīnos. Par trešajiem — četrpadsmit līdz sešpadsmit gadus vecajiem skolēniem — vispār nebūtu ko runāt, viņiem kopā ar visu sirdsapziņu jau pulksten divdesmit vienos vajadzētu čučēt savās gultinās. Taču skolēni nečuē vis. Viņi centīgi slīpē deju zāles parketu. It kā savu mūžu neko nebūtu dzirdējuši par skolēnu uzvedības noteikumiem.

Tiesa gan, par šiem noteikumiem zina administrācija. Bet administrācijas pārstāvji tikai rausta plecus.

— Kā lai uzminam, kurš ir skolēns un kurš nav? — viņi taisnojas. — Ar to sasodīto akcelerāciju tagad vispār neko vairs nevar saprast. Ej nu sažini, kur beidzas skolēns un sākas jaunais cilvēks. Lai skolotāji paši nāk un skatās.

— Skolotājiem jānāk obligāti! — piebalso arī milicijas bērnu istabu darbinieki. — Galu galā, audzināšana nebeidzas uz skolas slietņa.

Bet skolotāji nenāk. Pat ieminēšanās par deju vakariem dzen viņus melnā izmisumā.

— Jā, bet ko tad mēs?! — skolotāji vaimanā. — Mums jāpārbauda burtnīcas, mums jāgatavo uzskates līdzekļi, mums jāgatavojas rītdienas stundām... Kam tad ir sabiedriskie kārtības sargi? Lai viņi nāk labot burtnīcas, mēs iesim uz kultūras namu dežurēt.

Taču kārtības sargi burtnīcas labot neiet. Un sarīkojumus uzskata par prātīgāku apmeklēt kā vienkārši ierindas dejojāji. Jo klubos un kultūras namos notiek dīvainas lietas. Jaunieši iesoļo zālē skaidrs kā vis-skaidrākais stiklīšs. Paiet īss laika spridis, un jau pa gabalu var ne tikvien just bet pat

dzirdēt, ka jaunā cilvēka ķermenī skaloja vismaz pārsimt gramu tīra alkohola.

Godrīz vai jāsāk ticēt, ka pasaulē vēl ir vieta brīnumiem. Pirms kāda laika avīze rakstīja par īpatni, kura organismā viss ieētais un iedzertais īpašu fermentu ietekmē pārvērties tīrā spirtā. Zinātnieki uzskatīja, ka pasaulē tādu cilvēku esot divi vai trīs. I zinātnieki atnāktu uz kādu deju vakaru, viņi varētu konstatēt, ka šādu fenomenālu īpatni katrā ciemā ir atliku likām. Veic attiecīgu pētījumus un saņem kandidāta grādu!

Bet vai ir vērts pētīt apmeklētājus, ja va papētīt, ko pirmdienu rītos dara kultūras namu apkopējas. Vīpas pirmdienās tussnādamas uz taras nodošanas punktiem tukšas degvīna un vīna pudeles. Pilnīgi skaidrs, ka šķidrums no šīm pudelēm nav liets zemē, bet gan pārceļojis deju vakaru apmeklētājos. Kāda kultūras nama zēnistabā pie sienas pa bīja piesprausts rakstisks aicinājums: «Godātie! Iztukšotās pudeles lūdzu neplēst!»

Un godātie neplēsa. Zīmīte izrādījās ļoti audzināša. Godātie tukšās pudeles kārtīgi nokrāva stūrītī, bet paši soļoja uz zāli, lai izlēcītu kājas. Uzskatāmā agitācija šoreiz savbija panākusi.

Pret pudeli tukšotajiem uzskatāmā agitācija nevērsās. Un administratīvās komisijas arī ne. Jo vainīgos varot sodīt tikai tad, ja vainīgi būs noķerti pie rokas un uzrakstīts attiecīgais protokols. Bet tie, kam protokoli būtu jārakstā, berzē apsarkušās acis un sūrojas:

— Dzer, nūdien dzer! Dejās iedzer gaipi, gan meitenes. Un smēķē! Zili dūmi viegriežas!

Ja palūkojas kultūras namu gaitēpos — patiesi griežas! Tā vien šķiet, ka pusaudži vienā vakarā nolēmuši iznīcināt vai visus saražotos cigarešu krājumus. Ja šādā atmosfērā nejauši nokļūtu kāds zirgs, viņš uz vieta būtu pagalam. Ja kultūras namā gadītos ugunsdzēsēji, viņi izsludinātu trauksmi, ja uzskatītu, ka kaut kur kaut kas deg. Ne velti taču mēdz teikt, ka neesot dūmu bez uguns.

Bet ugunsdzēsēji uz dejām nenāk, un zirgus kultūras namos nēlaiž iekšā. Zēl, ka tā! Jo acimredzot tikai zirgu bojāeja varētu pievērst kultūras nodaļu uzmanību deju vakariem.

A. BRĀLITE

— KAS TĀDAM PUTNINAM NEKAITĒ PAMEGINĀTU MĒS DZIEDĀT, BRIGADIERIS TĻĪT UZKLUPTU KĀ VANAŠI!

G. VINDIEDZI

— Kā jums šķiet, kur var audzēt ķiršus un citus augļu kokus? — pazīstamais lauksaimniecības darbinieks Mārcis Pupājs uzsāka sarunu ar saviem vilciena kupejas biedriem.

Viens no viņiem izrādījās diezgan dziļdomīgs:

— Varētu atbildēt, ka dārzos, kuros ir kaut cik piemērota augsne. Bet tas skan pārāk vienkārši. Esmu pārliecināts, ka atbilde uz jūsu jautājumu ir sarežģītāka. Varbūt pats arī palīdzēsiet to atrast?

— Labprāt, — vienmēr runīgs Pupājs Mārcis atbildēja. — Lieta, lūk, ir šāda. Augļu kokus un krūmus patiešām var audzēt, kā jums labpatika izteikties, kaut cik piemērotā augsnē. Bet ne tikai. Šim nolūkam piemērotas ir arī citas platības, neizslēdzot māju jumtus un daudzstāvu stalažas... Nē, nē! Lūdzu nesmaidiet un neskatieties uz mani kā uz traku. Ja drikst ticēt dažiem oficiāliem dokumentiem, tad šis variants ir pat vienīgais iespējamais. Jo citādi taču nevar izskaidrot Rojas brinumdārza pastāvēšanu.

Tātad — kāpēc to saucam par brinumdārzu? Tāpēc, ka neticami mazā platībā — tūkstoš divi simti kvadrātmetros — ir sastādīts neticami daudz dažādu augļu koku un ogu krūmu. Nu, kā jūs domājat — divi simti ķiršu ir pieklājīgs daudzums? Ir. Septiņpadsmit ābeles arī nav mazais skaits? Nav. Seši jāņogu krūmi arī ir kaut kas. Cik liela platība vajadzīga šādam koku un krūmu daudzumam? Prāva gan. Vie-

nam ķirsim no otra pat sabiezinātā dārzā jāatrodas vismaz trīs metru attālumā, ābelei — pieci līdz seši metri, jāņogulājus arī nevar stādīt vienu uz otra... Jūs teiksiet: varbūt runa bija par tikko sadīgušiem krūmiņiem un kociņiem? Nekā tam līdzīga! Ķirši no septiņiem līdz desmit gadiem ābeles tāpat, jāņogu krūmi — sešus gadus veci. Visi minētie koki kopsummā, ja drikst ticēt oficiālajam dokumentam, par ko vēl būs runā, ir novērtēti par vairāk nekā divi tūkstoši seši simti rubļiem...

Klātesošie neticīgi šūpoja galvas. Bet tikai līdz tam brīdim, kad Pupājs Mārcis uzrādīja solīto dokumentu. Tas bija Ventspils tehniskās inventarizācijas biroja sastādīts maksas aprēķins par augļu kokiem un krūmiem, kas atrodas Rojā, Priežu ielā 23. Šajā dokumentā bija melns uz balta minēti skaitļi, uz kuriem pirmīt Pupājs Mārcis atsaucās.

— Bet kāpēc jūs domājat, ka augļu koki un krūmi iestādīti uz jumta vai daudzstāvu stalažām? — kāds ievaicājās.

— Uz minētās platības atrodas vēl arī ēkas un celiņi, — pazīstamais lauksaimniecības darbinieks atbildēja. — Tātad no šejienes izriet vienīgais loģiskais secinājums: ķirši un ābeles aug arī uz jumtiem, turklāt vairākos stāvos. Protams, tas viss skan maz ticami. Bet netaisni, ka minētais maksas aprēķins būtu kaut cik ticamāks...

M. OSĪS

J. SAVASKEVICS
(«Karuzela», Lodza)

CIMDI

Tēvs nopirka cimdus. Samaksāja gandrīz četrusimt zlotu. Kad viņš pārbrauca no pilsētas mājās, tūlīt tos iztinām no iesaiņojuma. Izskatījās ārkārtīgi skaisti. Tikai viens cimdus bija lielāks par otru.

— Nav nekā vienkāršāka, — mēs teicām. — Tev jāiznēs cimdi tur, kur tu tos nopirki, un jāpalūdz apmaiņai.

Bez liekas laika kavēšanas devāmies uz veikalu. Pane pārdevēja bija tā pati, bet mūs kaut kā nevarēja atcerēties.

— Vai tiešām pirkti pie mums? — viņa aizdomīgi vaicāja.

Tēvs piesita sev pie krūtīm. — Dodu goda vārdu, — viņš teica.

Brīdi vērojām, kā pārdevēja pēti cimdus iekšpusi.

— Cimdi ir dažādi, — viņa pēkšņi priecīgi iesauca. — Tas nozīmē, ka jūs nopirkāt divus pārus! Vienu lielu, otru mazu. Jums tie ir sajukuši kopā.

Tēvs spārgi iebilda. Pārdevēja sadrūma. Lai uzlabotu viņai omu, parādījām pirkuma čeku.

— Skaidrs, jūs samaksājāt par vienu pāri, — viņa apmierināti sacīja, — bet papēdēt divus. Tāpēc lūdzu samaksāt vai atdot cimdus.

Pagāja labs brīdis, iekams atzīlām.

— Zvēru, ka paņēmu tikai šo vienu, — tēvs teica, atkal sīdams sev pie krūtīm.

— Labi, labi, — pane pārdevēja sacīja. — Jūs maksāsi vai man būs jāpasauca vadītāja? Tēvs krita panikā.

— Maksāšu, — viņš paziņoja ar vislielāko gatavību. — Kāpēc jums sevi apgrūtināt?

Ilgi vandījāmies pa kabatām. To saturs mums sagādāja neapšaubāmu vilšanos.

— Varbūt naudas vietā cienītā paņems atpakaļ precīti? — mēs ierosinājām.

Pārdevēja pablenza uz sienu. Bija redzams, ka viņa kaut ko gaida.

— Mēs būsim ļoti priecīgi, — tēvs piebilda. — Prātīsim novērtēt jūsu augstsirdību.

Pārdevēja nolika cimdus plauktā.

— Daru to tikai izpēmuma kārtā, — viņa nevērīgi sacīja. Tēvs nekavējoties aizlēksoja pēc konfekšu kārbas un ziediem. Pieņēma.

Kopš tā laika visas tirdzniecībai adresētās kritiskās piezīmes uzskatām par apmelojumiem.

Mūsu tirgotāji prot tirgot.

— MĒNEŠA SĀKUMĀ STRĀDĀJAM KVALITATĪVI UN EFEKTĪVI. BEIGĀS RAUJAM NORMĀLI.

D. BREIKS

STARP CITU

Iemīlējās pa jokam, bet apprecējās nopietni.

Solījās sievu dievināt, bet rādījās, ka ir ateists.

Izrāde tā lemidzināja publiku, ka lugas autoram izsniedza hipnotizētāja diplomu.

Vienīgā zādzība, kas cilvēkam atnesa labumu, bija ābola zādzība paradīzes dārzā.

Dīvējādas precības.

1. Viņš atnāca. Viņa paskatījās un atteica.

2. Viņš atbrauca, pasignallēja un iekaroja.

Ne vienmēr vainojama tuvinā dzība, ja cilvēks sāk nepatīk draugus.

C. MELAME

A. MUKĀNS

— PASKAT, JAU REMONTĒ...

E. KUNGS

Automāts

Ielas stūrī uzstādīja spožu Automātu. Tas darbojās lieliski: iemet monētu vienā spraudnīkā — saņem papirosu kārbīti, iemet otrā — saņem šokolādes plāksnīti.

— Tu esi mulķis! — Automātu reiz uzrunāja tuvumā nolikta Atkritumu kaste. — Mācies no manis! Es tikai ņemu, bet preti nekā nedodu. Tiesa, nieki vien ir, un tomēr...

Automāts kļuva domīgs, un, raugi, pēc kāda laiciņa monētas rīt gan turpināja, bet gaidīto preci vairs neizsniedza. Viņu neietekmēja ne pipmaņu lāsti, ne mazo kārumnieku gaudas. Monētas krājās...

— Tu man sāc patīkt! — Atkritumu kaste glaimojoši uzsmaidīja kaimiņam. Bet Automāts to pat nedzirdēja, viņu nomāca viena vienīga doma: «Kā es varēju piemirst mehānikā? Viņš taču atnāks, un tad...»

O. LIEPA

LEONS OZOLS

Šurp ziepes!

Man ausis aug tikai plepes,
un acis man zaļo ķērs...
[Leons Briedis, «Bez nosaukuma»]

Ai, veči, nu gan ir ziepes!
Ir jābrēc falsetā skaļā.
Man ausis aug tikai plepes,
Un acis man ķērses zaļo.

Šurp susekli, divieli, ziepes!
Es traucēšos, kurp aicina sauna.
Nost balandas, ķērses un plepes,
Lai varu es aizmigt no jauna!

PRIEKŠNIEKS

Armanis vēlreiz un vēlreiz pārdomāja aizgājušās dienas notikumus. Beidzot tā bija aiz muguras, tāpat arī visas raizes, uztraukumi un nemierpilnās gaidas, kas turēja viņu savā varā, kopš nodaļas priekšnieku izvadīja pensijā.

Ja tā padomā, Armanis prātoja, cik gan darba stundu nav zaudēts, spriežot un pārspriežot kuru iecels priekšnieka vietā. Caurām dienām visi par to vien runāja. Minēja gan Kociņu, gan Bērziņu, gan arī viņu — Armani. Nu beidzot visiem minējumiem pieļikts punkts. Tātad tomēr viņš! Bet, ja tā padomā, citādi taču nemaz nevarēja būt. Jābrīnās, kā viņš varēja pieļaut domu, ka par priekšnieku iecels kādu citu. Tiešām smieklīgi! Kaut vai Kociņš. Uz ko viņš cerēja, smēķēdams tās nejdzīgi garās «Rīgas» un «Elitas»? Kas nodaļu vadīs, kamēr viņš izdūmos tos 10 centimetrus? Tādu skursteni par priekšnieku varētu iecelt tikai vājprātīgi. Bet direktors, gods, kam gods, tāds nav. Viņš ir gudrs cilvēks — zina, ko dara. Eh, veltīgi es viņu kritizēju. Tagad pats nesaņem, kas par saprātīgu aptumsumu man bija uzņācis. Tā jau dažkārt gadās — iepazīsti cilvēku tuvāk, paspiež viņa krietno roku un redzi, ka nemaz tik slikts viņš nav. Neiecēla taču viņš Bērziņu par priekšnieku, Neiecēla. Un pareizi darijāt! Tāds, kas šortos uz darbu nāk, jau nevar citus komandēt. Un tranzistors viņam uz galda vienmēr rūc, ēterā saģrābstītais melodijas atskaņodams. Mūzika palīdzot strādāt, redz, ko izdomājis! Kas viņš — operdziedonis, vai, ka spiests strādāt mūzikas pavadiņā. Sen gribēju viņam to aizrādīt, bet tagad gan pateikšu. Kā priekšnieks padotajam.

«Biedri Bērziņ,» teikšu. «kā tad nu iznāk —

E. RUSMANIS

— KAS TEV — PUKA VAI MEITAI!

E. RUSMANIS

darba laikā Sōpēnu klausāties bet kas plānu pildīs, Bēthovens, vai?»

Nē, tas būs mazliet par asu — vēl sado-mās atbēties un pastāstīs direktoram, ko par viņu savā neapdomībā esmu teicis. Neteikšu labāk neko. Bargi paskatīšos vispirms uz viņu, tad uz tranzistoru, saraukšu uzacis, pašūpošu galvu un aiziešu. Tā būs labāk. Lai cilvēks redz, ka priekšnieks dusmīgs, ka priekšniekam nepatīk tāda muzicēšana darba laikā. Lai visi redz, ka nu vairs nevarēs šā vai tā. Jā, priekšnieks tomēr ir un paliek priekšnieks. Autoritāte. Darbinieku rīkotājs, svarīgu dokumentu parakstītājs. Bet ar ko tad es tos parakstīšu? Ar skolnieku pildspalvu par 35 kapeikām vai? Izsmieklis! Tas knauzers Krūklis savējo, liekas, neatstāja. Sak, tu, Armani, kaut vai ar pirkstu paraksties — nav mana bēda! Un portfelis! Tas augstam amatam nepavisam nav piemērots — nodrīskāts kā bibliotēkas grāmata. Vispār, par to jau nu arod biedrība varēja parūpēties — iecelt cilvēku par priekšnieku, lūdzu, — izsniedz viņam priekšnieka cienīgu portfeli. Bet kas tev deva — jāiztiek pagaidām būs ar to pašu. Toties uzvalku gan rīt uzvilksu jauno. Un baltu kreklu. Uz darbu iešu kā īsts priekšnieks. Nevis pa galvu, pa kaklu, bet laicīgi — ieradīšos darbā vismaz divdesmit minūtes pirms astoņiem. Atbraukšu uz darbu pirmais un tad nevis es savus padotos sveicināšu, bet viņi mani. Interesanti, kā viņi to darīs. Neteiks taču: «Sveiks, Kārlī! Vai slikti sapņi nerādījās?»

«Labrīt, biedri priekšnieki! Vai labi atpūties, biedri priekšnieki?» tā jau būtu labāk. Cienīgāk. Bet ko teiks tie, kas nokavēšies? Teiks taču: «Piedodiet, biedri priekšnieki, es vaļrāk tā nedarišu! Tāpēc aizkavējos, ka modinātājs nezvanīja, autobuss sabojājās, tramvajs aizkavējās.»

Taisni posts man būs ar tiem darba kavē-tājiem. Ko lai ar viņiem iesāku, ko lai viņiem atbildu?

«Ko tad jūs, biedri,» teikšu, «laikus piecelties neviņojat?» Nē, tā neder — pārāk pamācoši. Būs labāk, ja izteiksmīgi paskatīšos

pulksteni un smagi nopūtīšos: «Ai, ai, ai, kā tad nu tā, biedri...»

Tā, visi nu beidzot būs sanākuši un sāks strādāt. Bet, ja nu kāds nestrādās, sāks zvānīt draugiem pa telefonu, plāpāt, ko darīt man, priekšniekam? Aizrādīt? Bet kā? Visiem uzreiz vai individuāli? Te jārikojas ar apdo-mu. Darišu tā: līdzko visi būs ieradusies, sa-saukšu sapulci.

«Tā un tā, biedri,» teikšu, «strādājam mēs iabi, bet vajag vēl labāk! Plānu, biedri, va-jag ne tikai pildīt, bet arī pārpildīt. Ar šo-dienu mēs sākam jaunu dzīvi. Sarausim tā, lai visi redzētu, ka Armana nodaļā strādā īsti darba rūķi. Turpmāk, biedri, jums nekas nebūs jādara — tikai jāstrādā, bet es parū-pēšos, lai ar jūsu darbu būtu apmierināti visi — gan direktors, gan ģenerāldirektors, gan ministrija.»

Armanis pasmaidīja — rītdienai sagatavotā runa bija izdevusies lieliska. Rīt viņš to no-teikti norunās. Rīt...

...Modinātājs spalgi notarkšķēja. Tas rā-dīja pusastoņi kā jau Armanis pa vecam ieradumam to bija uzgriezis. Armanis uzrāva mugurā drēbes, automātiski iemeta portfeli kabatas šaha komplektu un, pogas pa ceļam pogādams, dieba uz tramvaja pieturu. Taču, lai arī kā viņš steigās, darbā ieradās asto-nas minūtes par vēlu... Klusu pateicis «Lab-rīt!», viņš, galvu apkaklē ierāvis, devās uz savu veco vietu. Taču krēsls pie viņa rak-stāmgalda bija aizņemts. Tani sēdēja Eglītis un raknājās kaut kādos papiros.

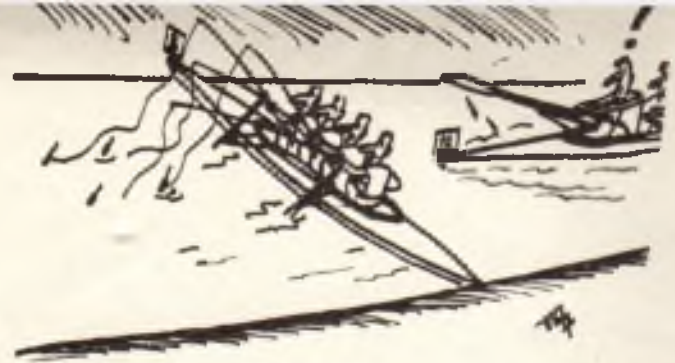
— Čau, Kārlī! — ieraudzījis Armani, viņš iesaucās. — Vai labi izgulējies?

— Ko tu auro! — Kārlis sarāvējis niknu nošņācās. — Izdzirdēs vēl...

— Nepārdzīvo tik smagi, — Eglītis uzsita Armanim pa plecu, — mēs jau saprotam — arī priekšniekam kādreiz gadās...

Priekšniekam! Kā viņš varēja to aizmirst! Labu brīdi Armanis stāvēja, tad, nedaudz at-jēdzies, kaut ko nomurmināja, pagriezās un cēli aizsoļoja uz savu priekšnieka kabinetu.

A. DZIRNIS

O. KALLASS

H. HIBUSS

O. KALLASS

— EURĒKA!

E. TIKERPE

E. VALTERS

R. OHLAVS

E. TIKERPE

— Nu protams, — Žubīte sacīja, viņi valdot sāpes. — Protams, kaut kāds sārsts, tas viņam ir vairāk par paša sīkstajiem upuriem.

SVĒTDIENA SIŅĒJONI

Kātiņš salika dokumentus kaudzē. Pacēlis acis pret griestiem, viņš prātā vēl atkārtoja anekdoti, kuru stāstis, kamēr Lims darbosies ar zīmuli. Saraustījies kaklasaiti, Kātiņš pasita mapi padusē un devās pie priekšnieka.

Lims patlaban pukojās telefona klausulē un vicināja brīvo roku. Kātiņš apstājās, pievēra durvis un palocījās.

— Nu? — Lims jautāja Kātiņam.

— Vai jūs neparakstītu?

— Dod šurpl — Lims pastiepa roku.

Kātiņš sāka stāstīt:

— Reiz kāds vīrs manos gados svētdienā bija palicis viens pats mājās. «Ko isti šodien darīt?» viņš gudroja. Gudroja, gudroja, bet pulkstenis iet. Cik ilgi gudrosi, tā vari nogudrot visu svētdienu. Patiešām, ko darīt?

— Tas pareizi, — Lims piekrita. — Un ko tu svētdien darīsi?

— Es? — Kātiņš iztrūcies pārjautāja. — Es... Es iešu uz futbolu.

— Uz futbolu? — Lims apturēja skrējiena pildspalvu. — Zinu futbolu: kurš kuram iesitis vārtus? Zinu, kā tad.

— Reiz kāds vīrs manos gados... — Kātiņš uzmanīgi atsāka.

— Un kas tad spēlēs? — Lims jautāja, grozīdams pildspalvu.

— «Rengē» un «Starteris».

— Zinu, «Starteri» zinu. Vai «Karburators» nespēlēs?

— «Karburators» šoreiz nespēlēs.

— Skat, kādīl Ak tad «Starteris» spēlēsi?

— Spēlēs, — Kātiņš apstiprināja. — Cet-ros.

— Labi, norunāts. Trijos gaidi mani ar bi-leti. Tas ir turpat, kur parasti spēlē?

Lims ar skubu parakstīja visus papirus un pavicināja pildspalvu.

— Skaties, — viņš piekodināja, — nenokavē!

Diena vērtās saulaina.

Kātiņš, posdamies uz futbola spēli, vienmēr sajuta mundrumu un tādās reizēs it labi saprata puikas, kas sasaukdamies joza uz stadionu. Šoreiz labajam noskaņojumam jau-

cās klāt bažas — ja Limam spēle neiet pie sirds, tad stāsti nu visu laiku anekdotes. Pār Lima vēlēšanos iet uz futbolu Kātiņš bija pastāstījis sievai, un tagad skaties pa logu vai avīzē, vienalga — jāklausa padomi, kā uzvesties. Kātiņš izspruka no mājām, pat lāgā nepaēdis, — agrāk, nekā bija domājis.

Norunātajā stundā Lims bija pie stadiona vārtiem. Galvā salmu platmale, rokā tūta ar garreniem irbulveidīgiem cepumiem.

— Nu, kārtībā? — Lims jautāja, gribēdams kā parasti uzreiz aptvert situāciju.

Kātiņš apliecināja, ka tik tiešām viss ir kārtībā.

— Tūlīt komandas nāks iesildīties, — Kātiņš informēja.

Tikām spēle sākās.

— Uzbrūk, — Kātiņš Limam rādīja.

Sākums tur lejā patiešām bija straujš. Bumba lidoja no kājas pie kājas, tad uzšāvās vīrs vārtiem.

— Pāri — Kātiņš paskaidroja.

Kātiņam aiz muguras ierūcās neapmierinātas balsis.

— Zilā gaisā! Tfu!

— Nevar tukšos vārtos trāpīt!

Lims pēkšņi iekliedzās tā, ka noskanēja pāri visam stadionam:

— Sarrraujl!

«Startera» uzbrucējs iesita bumbu «Rengē» vārtos. Kātiņš ievaidējās.

— Mums par sliktu? — Lims jautāja.

— Par sliktu. Bet vēl nevajag uztraukties, vēl visa spēle priekšā.

Neapmierinātie aizmugurē šķendējās.

— Būtu labāk sēdējis mājās un sītis zolīt!

— Bet es varēju izbrait uz upi...

«Rengē» traucās uzbrukumā.

Kātiņš gavilēja.

— Nu ko? Nu ko es teicu? — viņš sauca.

«Rengē» uzbrucējs, kas sākumā likās nelabojams sliņķis, iesita bumbu «Startera» vārtos. Lims nopēma savu salmenīcu un aizlīdzināja to pa gaisu.

Prieki gan nebija pārāk ilgi. Kāds «Startera» spēlētājs visai negaidīti iesita «Rengē»

vārtos bumbu, kas bija nejauši atlēkusi no pašu aizsarga kājas.

Lims jau zināja, ka tas mums par sliktu. Viņš uzlēca kājās un dusmīgi ribināja a papēdi. Kaut gan naktī bija nolijis, skanēj tikpat kā janičāru kara bungas.

Neapmierinātie aizmugurē aizrādīja:

— Paklau, vecīt, neaizsedz panorāmu!

Lims atmēta ar roku un palēkdamies mē tās uz leju. Pa ceļam viņš rājis:

— Diedelniekil! Tūlīt parādišu, kā jāspēlē!

Lims, lejup traukdamies, bija tā ieskrējis, ka uzskrēja uz laukuma.

Tūlīt arī kārtības sargi bija klāt.

Lims kā palīdzību meklēdams, paskatījās apkārt un ieraudzīja Kātiņu.

— Kātiņš, — Lims kārtības sargiem teica.

— Mani sauc Kātiņš. Aizrāvos, sirds netu tādu spēli.

Pa to laiku «Rengē» iedabūja pretinieka vārtos vēl vienu bumbu, toties «Starteris» divas.

Mārup Kātiņš gāja viens, Lims pēc saruna ar kārtības sargiem atpakaļ uz savu viet vairs neatnāca.

Arī tāda diena beidzas. Un cita atkal sākas. Nākamajā rītā uz Kātiņa galda ietark šķējās telefons. Zvanīja Lims. Kātiņš sarau- tija kaklasaiti un devās pie priekšnieka.

— Kātiņ, — Lims, galvu šūpodams, teica.

— ko tu esi savārijis... Ko tu esi savāri- jsi!... Vai tu zini, kas man te rakstīts?

Futbola spēlē tu, ai, ai...

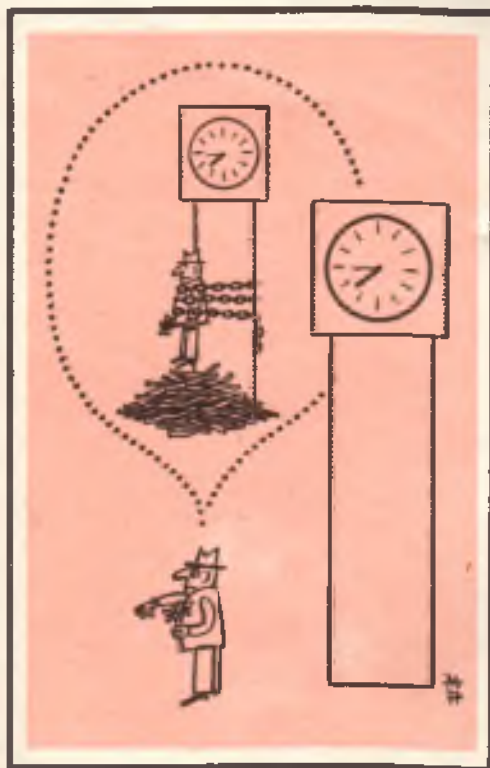
— Kā, lūdzu?

— Kas to būtu domājis, Kātiņ? — Lims, pē- tidams kādu papiru, teica. — Nē, kas to būt- varējis iedomāties!

Kātiņš satriekts klusēja.

— Nu labi, — Lims teica, un Kātiņam li- kās, ka priekšnieks piemiedz aci, — šorei- par taviem grēkiem klusēsim. Bet citreiz fut- bola sacensību laikā, lūdzu, neskrien uz lau- kumu!

E. TAURIN

I. MELGAILIS

M. RĀMANE

T. SERGIJENKO

Cetrus gadus biju ārsts kādā Persijas liča naftas šeihistē, kur katrs ieguldītais dolārs izsūkneja no smiltīm divdesmit divus vietā. Altunas šeihistes troni sēdēja Abu Selims, trīsdesmit septītais valdnieks no Ketiminu dinastijas, vīrs pašos spēka gados. No savām septiņdesmit sešām sievām šeiham bija simt piecdesmit divi bērni un piecpadsmit mazbērni, dažiem no tiem viņš zināja vārdu.

Šeihs lielāko tiesu kaut kur ceļoja, apmeklēdams Eiropas un Amerikas lepākās kūrvietas, un galma hronists, kas visu godīgi pierakstīja īpašā dienasgrāmatā, tik tikko jaudāja attēlot šos greznos ceļojumus. Dienasgrāmatā hronists pievienoja izgiezumus no laikrakstiem, kuri šāda vai tāda iemesla dēļ bija rakstījuši par šeihi. Bet iemesli bija vairāk vai mazāk vieni un tie paši. Ar lieliem virsrakstiem — «Vienā naktī Altunas šeihs paspēlē pusmiljonu dolāru», «Abu Selima bezmiega nakts Lasvegasā», «Cik izmaksā Abu Selimam trīsdesmit dienas Montekarlo» — laikraksti informēja savus lasītājus par šeiha dzīvespriecīgo raksturu. Tā, piemēram, paspēlējās augstākminēto pusmiljonu, viņš ielēca ar visām drēbēm parka strūklakas baseinā, uzrā-

pās mugurā marmora delfinam, laistījās ar ūdeni un skali priecējās. Kad pienāca sargs un paziņoja, ka soda viņu ar desmit dolāriem, Abu Selims teica, ka viņam neesot sikaudas, un izrakstīja čeku par tādu summu, ka sargs ar visu uniformu metās ūdenī, lai noskūpstītu šeiham roku.

Kā Altunas šeihistē, tā arī citur Abu Selimu uzskatīja par vienu no vislaimīgākajiem cilvēkiem pasaulē. Šeihs pats tā nedomāja.

Kādu vakaru viņš paaicināja mani uz pils terasi, kur koku paēnā vienmēr bija patikami vēss. Abu Selims sēdēja, sakrustojis kājas, uz miksta spilvena, bet divi punduri — viens melns, otrs balts — vēdināja milzīgus

raibus vēdekļus. Dienvidu debesis bija piebārstītas miljardiem zvaigžņu zeltainu gaisma lēja mēness. Jutos tā, it kā būtu nokļuvis «Tūkstoš un vienas nakts» pasaku valstī. Piegāju un teicu:

— Par ko sūdzaties, jūsu gaišība?

Šeihs pamāja, lai apsēžos viņam blakus, — labvēlība, ko viņš parādīja ļoti reti un ne jau kuram katram. Te jāpiebilst, ka man viņš uzticējās pilnīgi, jo nebiju viņa tautas brālis. Atkārtotu savu jautājumu.

— Džordan, — šeihs teica. Tā viņš mani uzrunāja vienmēr. — Es esmu visnelaimīgākais cilvēks zemes virsū.

— Pēc tam, kad esat apmeklējis pasaules skaistākās vietas un baudījis visus cilvēku priekus, es nevaru neticēt jūsu vārdiem! — mēģināju atbildēt franču rotalīgi ironiskajā stilā. — Tik daudz naudas un tik daudz sievu, kā lai jūs nebūtu nelaimīgs... Un tie jūsu fantastiskie ceļojumi!

— Džordan, — Abu Selims drūmi teica, — es esmu visnelaimīgākais cilvēks visā pasaulē. Ceļojumi mani neiedomājami nomāc, — Ja tie jūs nomāc, kāpēc tad tos nepārtraucat? — es vaicāju.

— It kā es to varētu, — šeihs nopūtās un sāka plucināt savu biezo, tikko sirmot sākušo bārdi. Pēc tam ar rokas mājienu aizraidīja pundurus un turpināja. — Es tev uzticēšu briesmīgu noslēpumu. Zvēri, ka tu kļūsi kā Ators.*

Apzvērēju, un, ja tagad to visu stāstu, tad tikai tāpēc, ka zvērēju Allaha vārdā, nebūdam musulmanis. Tovakar, par spīti islamam, kas aizliedz lietot alkoholu, īsteni ticīgais Abu Selims bija pamatīgi piesūcies un tāpēc bija noskaņots izkratīt sirdi. Es sāku klausīties ar abām ausīm, jo sapratu, ka otrreiz tāda izdevība man vairs negadīsies.

— Džordan — šeihs pasmaidīja tik rūgti kā nekad. — Es ceļoju tikai tāpēc, lai dotu iespēju saviem tuviniekiem un ne gluži tuviniekiem gāzt mani no troņa. Jūtu, ka manā klātbūtnē izdarīt apvērsumu viņiem nav ērti, tāpēc nepārtraukti ceļoju. Kopš desmit gadu vecuma, ikreiz, kad aizbraucu ārzemēs, gaidu vēsti, ka esmu gāzts. Bet — ak vai! Velas

*I Senās vietējās kapenes.

cerības. Kaimiņu šeihistēs un emirātos notikuši pieci seši apvērsumi, šur tur kļuvis, ja tā var teikt, par higiēnas dūru, bet manā Altunā — nekā. Gan esmu palaidis grožus valīgāk, gan partiju atļāvis, bet apvērsuma kā nav t.

— Vai tad Altunā ir partijas? — e

tāju, un dariju to nevis tāpēc, ka tas ļoti interesētu, bet tāpēc, ka dzirdēju moreiz.

— Ir, protams, ir. Veselas trīs. Vie balsta absolūto monarhiju, otra cīnās par stitucionālo monarhiju, trešā apvieno rigos monarhistus...

Atvēru muti, lai vēl kaut ko pav bet šeihs atmēta ar roku un turpināja.

— Ļoti labi zinu, ko sacīsi. Jau va gadus manī cilvēki mēģina noorganiz publikānu partiju, bet... Maniem pava kiem no manis ir bail un no tā nek iznāk.

Daudzkārt biju apņēmies neieļauties sarunās un interesēties tikai par me tāpēc, ka esmu tikai vienkāršs ārsts, ka naidu «Mercedesam». Tovakar, dievs kāpēc, uzdevu jautājumu pēc jautājum

— Bet kāpēc jūs katrā ziņā gribat, l gāz no troņa?

Šeihs atdzīvojās.

— Kāpēc man tas vajadzīgs? Lūk, J es būtu gāzts, es tērētu naudu kūrvietas un savu dzīvi nodzīvotu kād sā pili Zēnēvas ezera krastā. Un m prātā nenāktu domāt par to, kas notie histē. Kamēr esmu valsts galva, man pa laikam jāatgriežas Altunā. Jūs n pat iedomāties, dārgais Džordan, cik lot nepatik to darīt.

Te es neapdomīgi teicu:

— Kāpēc tad jūs neliekat izdarīt apv mui saviem cilvēkiem?

Šeihs grūtsirdīgi papurināja galvu.

— Arī to dakter, izmēģināju, bet mīgi. Mani cilvēki domā, ka es šādā pārbaudu viņu uzticību tronim.

— Ja neviens negrib jūs gāzt, par k uztraucaties? Ceļojiet, brauciet mājās u par ko neraizējieties.

Šeiha skatiens kļuva tramīgs.

— Jā, bet ja nu apvērsums tomēr bi izdaris manā klātbūtnē! Vai tad nezinā tas notiek?... Stadionā, publikas priek

Te šeihs apraudājās.

Un, ja es teikšu, ka man bija viņa tad nelieciet tam.

Šis un tas par šo un to

— Kādu tu iedomājies ideālu sekretāri
— Viņai jābūt divdesmit gadus vecai un ar trīsdesmit gadu darba stāžu.

Pircējs pārdevējam:

— Ietiniet man šos trīs kabatas lakatiņus, gribu uzdāvināt tos sievai.
— Jūs laikam gribat viņu pārsteigt!
— O, jā! Viņa taču cer uz zlemišķādas mētelī!

Jaunais izlūkdienesta priekšnieks iepazīstas ar līdzstrādniekiem, apstaigādams viņu istabas.

— Bet kas jūs tāds esat! — viņš jautā, iegājis kādā kabinetā.

— Mūsu nodarja Ir tik slepena, ser, ka patiesi nezinu, kas es esmu un ar ko nodarbojos.

— Bet manam tētim ir jauna mašina, — lielās Pepīno uz ielas.

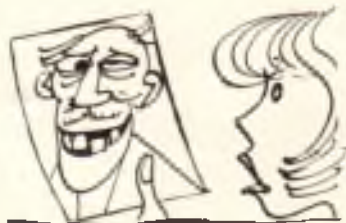
— Kur tad tā ir! — jautā viņa biedrs.

— Garāzā. Tētiš visu nakti to pārkrāsoja un mainīja numuru.

— ATKAL ESI IEGĀDĀJUSIES KAUT KĀDU KRĀMU!

Brišelē [Beļģijā] kāds vīrs aizsūtīja savu fotoattēlu dāmu klubam «Vientulās sirdis». Acīmredzot viņš nevarēja iepaties ar īpašu skaistumu, jo drīz saņēma savu sūtījumu atpakaļ ar šādu piezīmi: «Mums ļoti žēl, bet tik vientulas mēs tomēr neesam.»

Kad Džeksonvilas [Jūtas štata — ASV] iedzīvotājs Džeimss Stouvs pamanīja, ka skābardis pie viņa mājas sācis liekties uz sāniem, apdraudot mājas jumtu, viņš izsauca ekskavatoru. Tas izrāva koku no zemes un uzgāza to uz mājas.

Losandželosā [ASV] notika smags satiksmes negadījums. Autoinspektors, kas to novēroja, ar lielu izbrīnu konstatēja, ka abi avārijā leļļauke autovadītāji nekavējoties metās bēgt, atstājot automašīnas liktena ziņā, lai gan vainīgs bija tikai viens no viņiem. Izrādījās, ka abi automobiļi bija tikko nozagti.

Mīnhenē [VFR] tika apcietināts kāds amerikānis, kas mēģināja nodot pircējam heroīnu. Narkotiskā viela bija ieviesta ASV žurnālā «Newsweek», kura pirmajā lappusē bija iespiests ievadraksts: «Heroīns uzbrūk Eiropai».

Odžerēdā [Dānijā] iesvētīja pienotavu. Kad godaviesi sēdēja pie brokastu galda, nokrita kronlukturs un ievainoja kādu kļātesošo. Cietušais izrādījās elektrīķis, kas lustru bija piestiprinājis.

Šveicē kādas divīzijas tiesa jaunpārcēviem, kas kategoriski atteicās nogriezt savus garos matus, piesprieda 5 mēnešus ieslodzījuma cietumā par pavēles neizpildīšanu.

Grenkepingas ciema [Zviedrijā] municipalitātes ēkā mēra 75. dzimšanas dienā tika rīkots varēns mielasts. Visi ievērojamākie apdzīvotās vietas pilsoņi ieradās uz svinībām, tikai pats jubilārs ne. Viņu bija aizmirsuši ielūgt.

Misis Grema vēlējās tikt apbedīta Orandžas kapsētā [ASV], taču ar kapsētas pārvaldes ieteikto kapu vietu nebija apmierināta. Viņa savu viedokli izteica šādiem vārdiem:

— Kapa vieta atrodas pie maza ezera, bet es slimoju ar reimatismu. Mitrums ir inde maniem kauliem.

Lai bezdarbniekiem nerastos mazvērtības kompleksi, kāds amerikāņu psihiatrs ir ieteicis organizēt kursus kadru daļu vadītājiem. Viņiem ir jāiemācās atlaist no darba humāni, neievalņojot atļaujamu strādnieku pasīcību.

Nesen Birglenas [Uri kantonā Šveicē] pasta kantorī no Heidebergas [VFR] pienāca vēstulē kas adresēta Vilhelmam Tellam

11 gadus vecā Lesteras [Alglijā] skolniece Džeina Edmond ir ļoti nobēdājusies, ka viņas Viljs nesanēma nekādu balvu kursā par skaistāko mājas dzīvnieku. Viljs ir 10 cm gara slieka.

Kāds Vīnes [Austrijā] drēbnieks pasūtīja galdnieka darbnīcā sevišķi lielu skapi. Galdniecības vadītājs rūpīgi pārbaudīja pasūtītāja mājas durvju un kāpņu telpas platumu un augstumu, lai pārliecinātos, ka milzīgo skapi izdosies nogādāt vietā. Kad mēbele bija gatava, izrādījās, ka to nevar dabūt laukā no galdnieka darbnīcas.

KONKURSS NOSLĒDZIES

Humoresku konkursam šajā gadā iesūtīti 65 darbi. Žūrijas komisija nolēma pirmo prēmiju šoreiz nepiešķirt.

Otrā prēmija piešķirta A. PĀVULĪTEI [Katrīnai Bozīs] par humoresku «Grafīks».

Trešā prēmija — O. ZELIM par humoresku «Kino-specifika».

Divas veicināšanas prēmijas — D. RUDZIM par humoresku «Intelektuālis» un E. TAURINAM par humoresku «Izeja no grūtā stāvokļa».

Sadarbojoties ar autoriem, redakcija izmantos arī dažus neprēmētos darbus.

Visiem, kas piedalījušies konkursā, izsakām sirsnīgu pateicību!

«DADZIS»

PA «DADŽA» MATERIĀLU PĒDĀM

Š. g. 5. numurā «Dadzis» nesekmīgi meklēja mopēdu sveci.

Tirdzniecības ministrijas Rūpniecības preču pārvaldes priekšnieks b. Alamaņukovs paskaidro, ka mopēdu sveci tirdzniecības tīkls saņem ļoti ierobežotos daudzumos. Vairumtirdzniecības bāzei dots norādījums sveci iepirkt papildus.

Veikalos saņemtos rezerves daļu komplektus turpmāk izkomplektēs un atsevišķas daļas pārdos pēc pircēju pieprasījuma.

6. numurā «Dadzis» pabakstīja Limbažu rajona kolhozu «Draudzība» par nelikumībām piena sagādē.

Minētā rajona Lauksaimniecības pārvaldes priekšnieks b. Daugins atbild, ka kolhoza «Draudzība» valde, lai izpildītu piena sagādes valsts plānu, iepirkusi no 73 individuālajiem lopu turētājiem 6660 kg pilnpiena un nodevusi to Limbažu pienotavai uz kolhoza rēķina. Sakarā ar to kolhoza priekšsēdētājs Riekstiņš brīdināts un viņam samazināta papildsamaksa.

— KĀPĒC JŪS ESAT TIK NEAPMIERINĀTI! VAI TAD NEKAD NEESAT DZIRDEJUŠI PAR PEĻŅU, KO TIE DOD!

«Nebelspalter», Rorsaha

«Eulenspiegel», Berlīne

ĀRZEMJU HUMORS

«Humanite — Dimanche», Parīze

— Līz, varbūt mēs pakāsim līd šo meitenīti!

«Blaques», Parīze

— Smieklīgi, cik pasaule ir mazā! Tā- tad tu arī esi no CIP!

«Europeo», Milāna

— Vai tu vēl ilgi domā bozties, Anrij!

«Paris Match», Parīze

«Eulenspiegel», Berlīne

«Paris Match», Parīze

— Atvainojiet, vai godātie kungi ir kramplauži
vai varbūt federālā konstitūcijas aizsardzības re-
sora aģenti?

Rietumvācijas federālā konstitūcijas
aizsardzības resora darbinieki pārkāpuši
galvenās pilsontiesības un dzīvokļu ne-
aizskaramības principu.

Laikrakstu ziņa.

77429

Maksä 20